

Sygn. akt III CSK 336/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa E. K., E. K. i E. K.
przeciwko P. [...] S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 stycznia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów E. K. i E. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 7 listopada 2013 r. w sprawie o zapłatę.

Od wyroku Sądu drugiej instancji powodowie wnieśli skargę kasacyjną, wskazując na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów związanych m. in. z błędnym przyjmowaniem przez sądy powszechne sformułowanego w art. 448 k.c. zwrotu „odpowiednia suma tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę”. Ponadto skarżący wskazali na oczywistą zasadność skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie uzasadnia przyczyny kasacyjnej teza o potrzebie wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Samo powołanie orzeczeń mających wskazywać na rozbieżność judykatury nie jest wystarczające, bez wnikliwej, analitycznej oceny, na czym ta rozbieżność polega oraz z czego ona wynika, a także bez przekonującego wskazania, że rozpoznanie wniesionej skargi spowoduje lub choćby przyczyni się do usunięcia tej rozbieżności. Tych warunków skarga nie spełnia.

Wysokość świadczeń przyznawanych na podstawie art. 448 k.c. ma charakter wysoce oceny, dlatego sądy *meriti* mają w tym zakresie dużo swobody. Strona może skutecznie zakwestionować w skardze kasacyjnej tę wysokość tylko wtedy, gdy nieproporcjonalność świadczenia do wyrządzonej krzywdy jest wyraźna lub rażąca (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2007 r., I CSK 165/07, OSNC-ZD 2008, nr C, poz. 66).

Taki przypadek w niniejszej sprawie nie występuje; Sąd drugiej instancji zważył wszystkie okoliczności w sposób, którego nie można kwestionować.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).